

ת"פ 2090/12 - מדינת ישראל נגד מ' נ' כ'

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19-12-2090 מדינת ישראל נ' כ'
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מ' נ' כ'

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד קרון בן גל

ב"כ הנואשם: עו"ד פנחים כהן

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנואשם הוגש כתב אישום, שתוקן לאחר קבלת טענה מקדמית של ההגנה, הכולל שלושה אישומים ובהם מיוחסות לו עבירות אלימות כלפי בת - זוגו לשעבר.

הנאשם ואוראל לי (להלן גם: "המתלוננת") ניהלו מערכת יחסים זוגית במשך שלוש שנים. אוראל התגוררה באותו עת בבית דודה, אייר ירדן.

שלושה חודשים קודם ליום 17.8.19 המתלוננת והנאשם נפרדו.

על פי המתואר באישום הראשון, ביום 17.8.19 בשעה 22:30, בעת שהמתלוננת הייתה בביתה, הנואשם נכנס לחדר הבית דרך שער הכניסה, דפק בחזקה על דלת הבית ודרש מהמתלוננת שתפתח את הדלת. המתלוננת ביקשה מהנאשם שייעזוב את המקום אולם הנואשם שב ובקש ממנו שתפתח את הדלת מאוחר ומעוניין לשוחח עמה. דודה של המתלוננת, אייר ירדן, הבחן דרך חלון ביתו בנואשם, וביקש ממנו לעזוב את המקום. הנואשם אמר לדוד כי הוא הולך וביקש ממנו שלא להתעורר. המתלוננת, שבסירה כי הדוד נמצא מחוץ לדירתה ומדבר עם הנואשם, פתחה את דלת הדירה. הנואשם התקרב לעבר המתלוננת והיא ניסתה לסגור את הדלת, אך הנואשם פתח את הדלת בחזקה והיא פגעה בראשה של המתלוננת. מיד לאחר מכן נכנס הנואשם לבית, הסתווב וחיפש דבר מה. הדוד הגיע לדירה, ביקש מהנאשם שייעזוב והתקשר למטרורה. במקביל, השכן, יוסף חיים קארו, אשר שמע את צעקותיה של המתלוננת הגיע למקום וסייע לדוד להוציא את הנואשם מהדירה.

התוצאה מעשיו של הנואשם נגרמה למATALONNTA חבלה בדמות חתך באורך של כ- 1.5 ס"מ מצד שמאל של המצח,

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקין דין - verdicts.co.il

והמטומה תחת עורית תחת החתר.

בשל כך הואשם הנאשם בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת - זוג לפי סעיף 2(ג) לחוק העונשין התשל"ז-779 (להלן: "חוק העונשין").

על פי המתויר באישום השני, כשנתיים קודם לאירוע נושא האישום הראשון, במועד שאינו ידוע במדויק, בעת שבו הנאשם והמתلونנת סמוך לבית חברו של הנאשם במעלה אדומים, התגלו ביניהם ויכוח, שבמהלכו הרימה המתلونנת את קולה וצעקה. בתגובה הנאשם סטר על פניה ואמר לה שתשתוק. מיד לאחר מכן הנאשם התנצל וחיבק אותה.

בשל כך הואשם הנאשם בעבירות תקיפת בת זוג, לפי סעיף 2(ב) לחוק העונשין.

על פי המתויר באישום השלישי, בחצי שנה קודם לאירוע נושא האישום הראשון, במועד שאינו ידוע במדויק, נסעה הנאשם והמתلونנת לנופש לצימר בצפון הארץ. במהלך החופשה התגלו ביניהם ויכוח שבמהלכו הרימה המתلونנת את קולה. בתגובה הנאשם הצמיד את המתلونנת לקיר וסתם את פיה באמצעות ידיו על מנת שלא ישמעו את צעקותיה. המתلونנת ניסתה להדוף ולהרחק את הנאשם ממנה עד אשר הוא שחרר את אחיזתו.

בשל כך הואשם הנאשם בעבירות תקיפת בת זוג, לפי סעיף 2(ב) לחוק העונשין.

2. הנאשם כפר בביצוע העבירות. בתשובתו לאישום טען כי הוא והמתلونנת נפרדו שבועיים בלבד לפני האירוע נושא האישום הראשון. נטען כי המתلونנת לא התגירה אצל דודה אלא שכרה אצל יחידת דיור שלה כניסה נפרדת. עוד נטען כי במשך שלוש שנים שבהן הם היו זוג הנאשם הגיע לדירתה של המתلونנת כמעט מדי יום, שהוא במקומות רבים ולעתים לא שם ברכיאות במשך שבוע. נטען כי הנאשם והמתلونנת נפגשו ביום חמישי, יומיים לפני האירוע נושא האישום הראשון, ובתום הפגישה הם הגיעו להמשיך לדבר. הם המשיכו לשוחח למשך היום, כמעט עד כניסה השבת וקבעו להמשיך ולשוחח במקומות השבת. במקומות השבת הנאשם התקשר למצלוננת וביקש להמשיך לדבר איתה. היא אמרה לו שהיא עומדת לצאת לעבודה אך הסכימה לשוחח עמו טרם יציאתה מהבית. הנאשם הגיע למקום והמתין בחניה, ואף ביקש להסייע אותה למקום העבודה. לאחר מספרxDקות המתונה הוא ניגש לדלת דירתה של המתلونנת ודפק עליה. היא שאלה מי זה, והוא הזדהה. בשלב זה, על פי הנטען, הדוד יצא את ראשו מהחלון ושאל מי זה. הנאשם שב והזדהה. הדוד שאל אותו מה קרה והנאשם השיב שהוא הגיע לדבר עם המתلونנת. הדוד אמר לו שנראה לו שהיא הלכה לעבודה. לשמע השיחה בין הדוד לנאשם המתلونנת פתחה את הדלת. הנאשם סבר שהיא עשתה זאת כדי להכנסו לביתה והוא נכנס, אך לא דחף את הדלת אלא פתח אותה בזורה רגילה מבלי שידע כי המתلونנת עמדה מאחוריה. הנאשם טען כי אין מדובר במעשה אלימות וכי לא הייתה לו כוונה לתקוף את המתلونנת או לחבל בה. הנאשם כפר בכך שהמתلونנת ביקשה ממנו לעזוב את המקום וטען כי רק הדוד ביקש זאת ממנו.

ב"כ הנאשם לא השיב לגופו של עניין לשאלות האם הנאשם ביקש מהמתلونנת לפתח את הדלת וכפר בכך שהנאשם אמר לדוד שהוא הולך. עוד נטען כי הנאשם לא שם לב לכך שהמתلونנת ניסתה לסגור את הדלת וטען כי הנאשם נכנס לדירה ויצא כעבור שניות ספורות לבקשת הדוד, אך לא זכור לנאשם האם הסתובב בבית בחיפושים אחרי דבר מה. הנאשם טען כי יוסף חיים קארו כלל לא היה במקום, וכפר בכך שנגמרה למצלוננת חבלה.

ביחס לאיושמים השני והשלישי כפר הנאשם כפירה כללית וטען כי מעולם לא הרים יד על המתلونנת או נהג כלפי

באלימות.

ב"כ הנאשם קיבל על כר שלא נערך לנאים עימות עם המטלוננט וטען טענות שונות בגין מחדרי חקירה.

3. מטעם התביעה העידו המטלוננט, הדוד יair, השכן יוסף חיים קארו והשוטר אנטואן שחאדה והוגשו מזכירים שערף השוטר שחאדה ותמונהות החבלה שצילם, הודיעת הנאשם, ד"ח פעולה של השוטר סלים גזאלין, הקלהת שיחת הטלפון עם מוקד 100 של המשטרה, תמלול השיחה וסיכום הביקור של המטלוננט במרפאת טר"מ.

מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו והוגשו ד"ח פעולה של השוטר ספי שרעבי, פרוטוקול הדיון בבקשת למעצר ימים של הנאשם, ד"ח הפעולה של השוטר רון עמרמי וצילום תכתובת מסרונים בין המטלוננט לנאים.

הראיות

4. המטלוננט, אוראל, תיארה בעדותה כי הייתה בזוגיות עם הנאים במשך שלוש שנים מאז שהיא הייתה בת 19, ובמהלך הקשר שידע עלויות ומורדות הם נפרדו וחזרו מספר פעמיים. המטלוננט תיארה כי הנאים התנהג כלפיה בצורה אוביسبטיבית וקנאית, נג להמתין ליד ביתה, להתקשר אליה פעמים רבות גם כש.bi.קה שיחדל מכך, נג להתקשר למקום העבודה ולגדף אותה באוזני האחים עלייה, לעיתים נג להשתיק אותה בצורה אלימה ואגרסיבית וצבט אותה כדי שתשתתק ולא תדבר. המטלוננט תיארה כי הבינה שמדובר בקשר לא בריא, אך יחד עם זאת אמרה כי אהבה מאד את הנאים, רגשותיה כלפי הי' עמוקים וכי הוא נג לחזור ולתאר בפניה את הקשיים שעומם מתמודד בביתו ובעבודתו, להתחנן שתוחזר אליו, הבטיח לה שוב ושוב להשתנות וביקש כי תעוזר לו בכך.

המטלוננט תיארה כי באחת ההזדמנויות, כשהיו מחוץ לבית של חבריהם, התפתח ביניהם ויכוח והנאשם סtar לה כדי ש"תרגע" ולא ישמעו אותה, מיד לאחר מכן חיבק אותה והתנצל.

עוד תיארה המטלוננט כי באירוע אחר שבו צימר התפתחותם ביניהםRib שבמהלכו הוא הדף אותה אל הקיר וניסה להשתיק אותה באופן שחסם את פיה בידו כדי שתשתתק. לדבריה, גם באותו אירוע, מיהר להתנצל על כך שאיבד שליטה במעשה.

המטלוננט תיארה כי האירוע שבבקבוקיו הגיע להטלון במשטרת איירע לאחר אחת מפרידותיהם. הנאים ביקש לשוחח עמה והם נפגשו ביום חמישי בשבוע. במהלך הפגישה היא אמרה לו כי אינה מעוניינת לחזור לזוגיות עמו והוא התקשה לקבל את עמדתה. הנאים המשיך להתקשר אליה גם למחرات היום, ביום שישי, ובמצאי השבת הופיע אצלם ליד הדלת. המטלוננט תיארה כי באותה עת שוחחה בטלפון, והבינה כי הנאים חושד שיש עמה מישחו בבית. הוא דפק על הדלת בחזקה שוב ושוב ודרש כי תפתח לו את הדלת, והוא ביקשה ממנו, מבעד לדלת, שיעזוב את המקום כי אינה רוצה לדבר עמו. בחקירתה הנגידית הוסיפה כי הנאים אף ניסה לפתוח את הדלת, שהייתה נעולה. דוד שלה, יair, שאצלו היא מתגוררת ביחידת דירות, שמע את הדפיקות וביקש מהנאשם לעזוב את המקום. הנאים אמר לו שלא יתערב והמשיך לדפק על הדלת. לדברי המטלוננט, לאחר מכן סקרה כי הדוד נמצא מוחץ לדלת היא פתחה בהفتح צר. הנאים ציהה את הפתח הקטן ורצ' לעבר הדלת. היא ניסתה לסגור אותה ולא הספיקה כי הנאים דחף את הדלת

בחזקה ופגע בראשה. היא נפלה סמוך למדרגות שבכניסה לדירתה והנאהם דילג מעלה והפר את הבית בכניסה למצוא בו גבר. היא נפצעה וירד לה דם מהראש, הוריה הגיעו למקום והיא ניגשה לקבל טיפול רפואי בטרם. לדבריה, הוריה לא הותירו לה בררה אלא לגשת למשטרה, הגם שלא הייתה מעוניינת בכך.

המתלוננת הביעה צער על הפגיעה שנגרמה לנאהם כתוצאה מהתלונה למשטרה ותיארה כי זמן מה לאחר מכן ניגשה לבתו כדי להתנצל. היא הציעה לטיען לו לסגור את התקיק והנאהם הפנה אותה לעורך דין, שבקש ממנו לעשות דבר מה שהוא לא הסכימה לעשותו ועל כן התקיק נותר פתוח. לדבריה, באוטה תקופת היא והנאהם נותרו בקשר שהוא רוויRibim ויכוחים, ובאחד ההזדמנויות כשהיא ירק עלייה בפניה ולאחר מכן שלח לה מסרונו "ננהתי לתת לך את הסמוחטה בפנים". עוד תיארה המתלוננת כי לאחר האירוע שבו נפצעה במצבה הנאהם כתב לה במסרונו: "חבל שלא נפתח לך כל הפרצוף" ובהזדמנות אחרת כתוב לה: "אני לא אתפלא אם ביום מן הימים גבר ייריד אותך".

5. יair, דודה של המתלוננת תיאר כי המתלוננת התגוררה ביחידת דירות, שהכניסה אליה מצויה מעל חלון חדר השינה שלו. ביום האירוע נושא האישום הראשון, הוא שמע את שער החצר נפתח וכאשר הנאהם החל לדבר עם המתלוננת מבעד לדלת הדירה, זיהה לפיה הקול כי מדובר בנאהם. הוא שמע את הנאהם צועק אל המתלוננת שתפתח את הדלת ושמע אותה מסרבת לפתוח. עוד שמע את הנאהם אומר "תפתחי או שאני פורץ את הדלת" וכן "יש לך שם מישחו" או אמרה בסגנון דומה. הוא פנה אל הנאהם מחלון דירותו ובקש ממנו לעזוב. הוא ראה את ידו של הנאהם הופפת את הדלת ולפתע שמע קול חבטה, יצא מביתו ורעץ לכיוון יחידת הדירות. כשהגיעה ראה את המתלוננת בתוך הדירה והנאהם נכנס את הרاش אחריה כדי לבדוק אם יש אדם אחר בתוך הדירה. מיד אחרי הגיעו למקום השכן יוסף חיים קארו, והם ביקשו מהנאם לצאת מהדירה, אך הוא סירב. הם דחפו אותו אל מחוץ לדירה, הוא עצמו התקשר למשטרה והנאהם ברוח מהמקום עם רכבו, ובדרכם כמעט ודרס את אחד השכנים שנכנסה לעצור אותו. לאחר שהנאם עזב את המקום הגיע אמבולנס על מנת לטפל במתלוננת שדייממה מצבה והיתה בוכה ומפוחדת. היא סירבה לפניו על ידי אמבולנס ואמרה שתלך לטרם והוא עצמו ניגש להגיש תלונה למשטרה על הסגת גבול.

6. השכן יוסף חיים קארו תיאר בעדותו כי הוא מתגורר בשכנות לבית דודה של המתלוננת וביום האירוע נושא האישום הראשון, כשיישב בġinit בינו, שמע צעקות מכיוון ביתו של יair ושמע מילים כמו "יריד לי דם" ו"מכה בראש". הוא חשב שמדובר בפיגוע, התקרוב לחצר של יair וראה את דלת יחידת הדירות של המתלוננת פתוחה, הנאהם עמד בתוך יחידת הדירות והוא שמע צעקות הולכות וגוברות של יair שקורא לנאהם לצאת מן הבית. הוא לא הבין על מה מדובר אך הctrף אל יair בכניסה לעזרו לו, מתוך סבירה כי מדובר בגנב. לדבריו העד הוא ביקש מהנאם לצאת וכך ניסה להוריד אותו בכך בגין המדרגות המובילו ליציאה מן הדירה. במקום התאספו שכנים רבים שצעקו על הנאהם והוא נכנס לרכב ונמלט מהמקום במחירות מופרחת, הגם שאחד השכנים ניסה לעצור אותו להאט אותו. מקום הזמן אמבולנס לטפל במתלוננת שהיא נסערת, בוכה ודיממה מהמצח ומהראש והשכנים ניסו להרגעה.

העד נחקר ארוכות בחקירה נגדית על צורת ומבנה ביתו של יair ועל מספר המדרגות המובילות ליחידת הדירות שבה גרה המתלוננת, ועמד על כך כי בעת האירוע התאורה במקום הייתה טוביה והוא היה במקום שאיפשר לו להבחן בנאהם, במתלוננת ובair.

7. הנאשם בהודעתו במשפטה (ת/4) תיאר כי הוא חבר של המתלוונת ולאחרונה היא ביקשה להיפרד ממנו, لكن נפגשו יומיים לפני האירוע נושא האישום הראשון, שוחחו יום קודם לכן, שהוא יום שישי, ונדברו לשוב ולשוחח במקרים שבת טרם יציאתה של המתלוונת לעבודה. لكن הוא הגיע לביתה של המתלוונת במקרים השבת ודפק על הדלת, היא שאלה מי זה והוא הזדהה. דודה של המתלוונת, יאיר, שוחח עמו מהחלון ושאל מה הוא עושה שם, ובינתיים המתלוונת פתחה את הדלת. הוא חשב שעשתה כן כדי לדבר איתה וכשניסה להיכנס פגעה הדלת בראשה של המתלוונת שעמדה מאחוריו הדלת ונדפחה באמצעותה. לדבריו, לא היה מדובר במעשה אלים. לאחר שהדלת נפתחה הוא נכנס אל הדירה ועלה במעלה המדרגות שמצויות אחרי דלת הכניסה, כי רצה לדבר איתה ולאחר מכן יצא.

הנאשם תיאר בהודעתו כי במספר מקרים שבהם רב עם המתלוונת בעבר היא נתנה לו סטירות, דחפה או הפילה אותו, אך הוא מעולם לא הרים עליה יד, ותייר מקרה שאירע בביתו השנה קודם לכן, שבמהלכו השני התווכחו והיא דחפה והכתה אותו.

ביחס לאירוע נושא האישום השלישי טען הנאשם כי אירע ביניהם ויכול שהתנהל בקול רגוע ובאותו מקרה המתלוונת לא דחפה ולא הפילה אותו, והוא הכחיש כי סתם לה את הפה. הנאשם טען כי האירוע נושא האישום השני לא אירע כלל.

8. את עדותו במשפט פתח הנאשם בכך שגם לאחר האירוע הוא ומתרוונת חזרו ליחס זוגיות שנמשכו כשמונה חודשים נוספים. הנאשם תיאר כי הזוגיות בין לבין המתלוונת נמשכה ארבע וחצי שנים במצטבר, וכי סמוך לפני האירוע המתלוונת נפרדה ממנו. הוא רצה לחדש את הזוגיות והם הבטיחו זה לזו להתגבר יחד על הקשיים. עם זאת, המתלוונת אמרה לו שהוא "עשה לה את המותות" ולכן היא "תעשה לו את המותות ותהרוס לו את הח'ים". בהמשך היא הבטיחה לנางם כי תסגור לו את התקיק והוא קישר אותה עם עורך דין שיעזר לה, אך היא לא הסכימה לחתום על מכתב שבו היא מכחישה את האירוע. לדבריו, לאחר מכן דרכיהם נפרדו באופן סופי. הנאשם טען כי מעולם לא היה אלים כלפי המתלוונת, גם שהיא הייתה אובייסיבית לפני, הגעה לא פעם לבתו במאצע הלילה ועוררה מהומות, עלבה בו על מראתו החיצוני ולעיתים הרימה עלייו ידיים, ועד היום הוא פגוע ממנה אך מעולם לא החיזיר לה בمعنى אלימות. לדבריו, הקשר ביניהם לא היה בריא ואף על פי כן חזרו זה לזו 4-3 פעמים. הוא נותר כה פגוע ממנה נפשית עד כי נזקק לטיפול פסיכולוגי. הנאשם אמר כי אם סתם לה את הפה זה היה כדי שלא ישמעו אותה, ולא כדי "לחטוף אותה", כלשונו.

הנאשם תיאר כי ביום חמישי, יומיים לפני האירוע הם נפגשו כדי לדבר על יחסיהם ובמהלך הפגישה לא סיימו את השיחה, ועל כן הסכימו להמשיך ולשוחח. למחמת, ביום שישי, הדבר לא חזמן להם וכן הוא הגיע לביתה במקרה שבת כדי לשוחח עמה ו"לקבל תשובה", כלשונו. לדבריו המתלוונת "שיחקה אותו" ולא פתחה לו את הדלת הוא דפק על הדלת ואמר לה שקבעו להמשיך ולשוחח, אך המתלוונת לא פתחה אותה. לפטעה שמע את דודה שיצא מהחלון וביקש ממנו לעזוב את המקום. הוא אמר לדוד שהוא קבוע עם המתלוונת והוא מעוניין לדבר איתה. בשלב זה היה שקט והוא שמע צליל של פתיחת דלת. על פי אחת מגרסאותו בעדותו הוא חשב שהמתלוונת פתחה את הדלת וכך הוא דחף את הדלת (עמ' 52 שורה 10). על פי גרסה אחרת המתלוונת היא שפתחה את הדלת ואגב כך קיבלה מכחה בפניה (עמ' 54 שורה 6). הוא חשב שהיא פתחה את הדלת כדי שיבשו לדבר כמו שהבטיחה לו ומאחר והדلت אטומה הוא לא ידע שמתלוונת עומדת מאחוריו, וכך היא קיבלה מכחה בראשה. לדבריו הוא לא נכנס אל הדירה, נלחץ מההמולה שאירעה ולכן ברוח מהמקום. הנאשם תיאר כי חודש וחצי לאחר האירוע המתלוונת הגיעו לבתו וביקשה בבכי לחזור אליו, והוא סירב, היא התעקשה והם חזרו לזוגיות שנמשכה עוד מספר חודשים. לדבריו הנאשם הוא קישר בין המתלוונת לבין עוז

אשר אוחזין במטרה לסייע לה לבטל את התלונה, אך המטלוננט לא הסכימה לחתום על מכתב שניסח עורך הדין עבורה, שלפיו דבריה בתלונה לא היואמת. הנאשם טען כי המטלוננט סיפרה לו שאמרה לעוזד אוחזין כי דבריה בתלונה למשטרה נאמרו מתוך לחץ של הוריה, וכי חלק מהדברים שאמרה נועדו "כדי לנפח".

ביחס לאיושם השני טען הנאשם כי הם אמנים רבים בקהל קולות ליד ביתו של החבר אך הוא לא סתר למטלוננט.

ביחס לאיושם השלישי טען הנאשם בעדותו כי כשחזר בצייר בטבירה המטלוננט "השתגעה" והתחילה להשתולל, נתנה לו סטירות, דחפה אותו, צעקה עליו, ביטה בו וזרקה עליו רמקול, ומהפוך שתישמענה צעקוותה הוא סתם את פיה בידיו.

9. בסיכון הביקור של המטלוננט בטר"מ (ת/9) נכתב כי נמצא אצל חתן באורך 1.5 ס"מ מצד שמאל של המצח עם המטומה תת עורית ולא דימום פעליל. החתן נשטף והודבק.

בעניין זה יש לציין כי ההגנה לקבילותיו של המסמך הרפואי השנתנה שוב ושוב; בתשובתו לאיושם הוודיע ב"כ הנאשם כי יודיע האם עומד על חקירת הרופא (עמ' 10 שורות 13-14) ובמהלכתי מאותו היום הוא התבקש להודיע עד ליום 6.6.21 האם יש להזמין את הרופא לעדות (עמ' 12 סעיף 7 להחלטה). ב"כ הנאשם לא הוודיע דבר, וממילא הרופא לא הזמין לעדות. בנסיבות אלה היה מקום להנימיך כי אין התנגדות להגשת המסמך הרפואי, והוא הוגש על ידי המאשימה, חurf התנגדותו הנמרצת של ב"כ הנאשם.

עם זאת, בסעיף 19 לסיכון דוקא ביקש ב"כ הנאשם להסתמך על האמור באותו מסמך, כך שנראה כי חזר בו מהתנגדותו לקבילותיו. מכל מקום- המסמך התקבל כראייה ובהעדר מחלוקת על תוכנו- ניתן לו מלא המשקל.

10. בדוח הפעולה של השוטר סלים גיאליין (ת/1) נכתב כי הגיע למקום האירוע מיד לאחר התרחשותו ואת השיח שנייה עם יair והמטלוננט שתיארו בפניו את האירוע, והמצרים שערכ השוטר אנטואן שחאדה (ת/3, ת/5, ת/6 ות/7) מתארים פעולות חקירה שונות שעשה, בעיקרן זימון עדים.

11. בדוח הפעולה של השוטר ספי שרubi (נ/1) תואר כי הגיע לביתו של הנאשם לאחר האירוע כדי להביאו לחקירה, אך הוא לא היה בבית ואביו, הסגנור, הבטיח להביאו תוך רביע שעה לתחנת המשטרה, ומאותר יותר הגיעו אמנים הגינו לתחנת המשטרה.

12. תכובות המסרונים בין הנאשם למטלוננט (נ/3) מלמדת על שיח אינטנסיבי ואוהב בין השניים, אם כי לא ניתן להתעלם מהן העובדה הנראית מתוך צילום ההתכתבויות, שלפייה חלק שימושותי מהדברים שהנאשם כתוב נמחקו ולא הוצגו לבית המשפט.

הערכת הראיות וקבעת עובדות

13. עדות המטלוננט נשמעה בתנאים קשים מאד מבחינתה; הקושי האינהרטני הטמון לעיתים קרובות בעדות בבית

משפט כנגד בן זוג, גם אם לשעבר, קיבל במקורה דין תפנית נוספת, כשהמתלוננת נחקרה נגדית על ידי אביו של הנאשם שייצג אותו במשפטו והטיח בה הערות אישיות (ראו עמ' 35 שורה 18). הדברים נאמרים בגין שאת כאשר טרם עדותה של המתלוננת דרש הסגנור כי הוריה שלויות אותה בדיון יצאו מן האולם בኒוםוק שהחליט (באוטו הרגע) שהוא מבקש לקרוא להם להעיד. כשבקשו של הסגנור נדחתה, הוא הטיח במתלוננת כי האדם שהתלווה אל אמה אינה אביה ובשל כך שב ובקש להוציאו מן האולם, ובהמשך, כשסירבה לוותר על חיסיון עו"ד לקוח, אף ניסה להפחידה כשה אמר לה שסירובזה יכול לשמש נגדה (עמ' 44 שורה 1).

בנוספ', לאור עדותה הנאשם סין לעבר המתלוננת קללות והערות עוקצניות מעליות ופוגעניות (ראו למשל עמ' 33 שורה 12, עמ' 33 שורה 25- עמ' 34 שורה 5, עמ' 37 שורה 22, עמ' 47 שורה 15). הוא הוציא מן האולם במהלך העדות לא פחות מארבע פעמים (עמ' 33, עמ' 34, עמ' 37 ועמ' 47) והואזר שוב ושוב, מתוך הבנה של בית המשפט את חשיבות זכותו של הנאשם לנוכח בעת שמיית העדויות נגדו, אך גם לאחר שהוחזר לא חלפו אלא דקות בודדות שבהן לא הצליח לשלוט בעצמו, השמיע קריאות מבהזות כלפי המתלוננת והוציא שוב. גם לאחר שהוציא מאולם בית המשפט, הנאשם עמד מאחורי הדלת וצעק אל המתלוננת בזמן שהעידה (עמ' 48 שורות 10-7), עד כי נדרשה התערבותם של אנשי משמר בתיהם המשפט שנקראו להרחקו גם מסדרון בית המשפט.

ועל אף כל אלה, המתלוננת עמדה בחקירה הנגידית בצורה מרשימה ומעוררת אמון. הדברים שהטיח בה אביו של הנאשם ("הוא לא רצה אותן. את בכוח באת לבית שלו" עמ' 36 שורה 30; "...שהוא שם לך יד על הפה זה בכלל הייתה עצקנית" עמ' 37 שורות 4-3; "למה לא אמרת לו שאין אף אחד והוא היה הולך?" עמ' 38 שורה 21; "נתת לגבר שהיה איתך קשר 4 שנים להבין שיש לה מה להסתיר אצלך בבית?" שם, בשורה 23; "את עכשו נוקמת בו...את יודעת שהוא נמצא בנסיבות חדש יותר מאשר חומרה וחודשים ולא מתיחס אליו ולא את ממשיכאה דברים חדשים שלא היו". עמ' 48 שורות 19-18) וגם התנהגותו של הנאשם עצמו, גרמו לה מדי פעם לדמעו, אך בכל זאת היא ענתה על השאלות בצורה רהוטה, Kohernity, תוך מתן הסבר פשוט ואוטנטני לקונפליקט שבו הייתה נתונה עקב אהבתה לנאים מחוד גיסא, והבינה שהוא מתנהג אליה בצורה בלתי ראייה, קנאית, משפילה ופוגענית, מайдך גיסא. המתלוננת תיארה בצורה פשוטה את תפיסתה, שלפיה הנאשם לא אמרת רצה לפגוע בה ולהזיק לה, אלא שככל מעשי האלים שלו כלפיו ברגעי אובדן שליטה שבבעמ' מכעם ועצבים.

ההגנה טענה לחוסר מיהינות בעדות המתלוננת, בשל כך שלא צינה בהודעתה במשטרה כי לא אמרה לנאים شيئا רוצה לפגוש בו ביום האירוע וכן בשל קיומן של סתיות בין האמור בהודעתה לדברים שאמרה לשוטרי הסיוור שהגיעה ראשונים למקום האירוע בכל הנוגע לאופן התרחשויות האירוע. ראשית יש לומר, כי ההגנה בחרה שלא להגיש את הודעת המתלוננת במשטרה, כך שלא ניתן להתרשם מאופי הפערים בין גרסתה במשטרה לגרסהה בבית המשפט, ולדברים שאמרה לשוטרי הסיוור, ככל שאלה אמנים קיימים, ומכל מקום, אף אם כך הם פנוי הדברים, אין מדובר בעניינים מהותיים שיש בהם כדי להשליך על מיהינות גרסתה של המתלוננת כולה, אלא בנושאים שטביים שלא ניתן לזכור אותםפרטיהם, למשל הרגע המדויק במהלך השיחה עם הנאשם שבו פתחה חרץ בדלת. מכל מקום, ההסבר שמסרה המתלוננת בעניין זה, שלפיו הדברים שאמרה לשוטר הסיוור כאמור בטור סערת הרגשות שלויות את האירוע, וכך "תכן כי אינם כוללים את כל הפרטים, הוא הסביר המתתקבל על הדעת. יש לומר עוד, שפערים בסוגנון זה קיימים גם בגרסתו של הנאשם בעדות ראשית, שבה סיפר את פרטיו האירוע פעמיים - בפעם הראשונה בצורה נרגשת ונסערת בעמ' 52 שורות 7-4, ובהמשך בצורה מפורטת יותר בעמ' 54 שורות 9-3. גרסתו השנייה כללה פרטים רבים מאד שלא הופיעו בגרסתו הראשונה שסופה בסערת הרגשות והבלבול שאפיינו את תחילת העדות, וכפי שיפורט בהמשך, לאו דווקא בכלל הפערים הללו נדחתה מרבית גרסתו של הנאשם.

מטעם זה לא סברתי אף כי העובדה שהשוטר שגבה את הودעת המתלוונת לא עימת אותה עם פערים זעירים שכאהה, ככל שהם אמנים קיימים, היא בבחינת מחדל חקירה.

לפיכך, אני מקבלת את דבריו המתלוונת בעדותה וניתן להם משקל מלא.

14. יair, דודה של המתלוונת הוא אמנים עד מעורב רגשית באירוע וביחסים עם הנאשם, אך העיד גם הוא במצבה ברורה ורהורתיה. לא ראיתי כי בפרט הנטען בין דבריו לשוטר גזאלין (זכ"ד ת/1) לבין הודעתו במשטרת (אשר גם היא לא הוגשה), ככל שאמנים קיימים פער כזה, יש כדי להשליך על מהימנותו של העיד. אפשר להבין ולקיים את הסברתו של העיד, שלפיו, כאשר שוחח עם השוטר לראשונה לצורך דיוח על האירוע, דיבר בקצרה ותיאר את המתרחש במצבה טلغרפית, ועל כן לא יכול בו את כל הפרטים וכל המיל שהושמע על ידי כל אחד מהnocחים, בעוד שב הודעה עצמה במשטרת ובעדותם בבית המשפט, תיאר בaczורה מפורטת גם את כל אלה. הדברים שתיאר יair בעדותו עולים בקינה אחד גם עם הדברים שתיארה המתלוונת, ותיאורו של העיד את השיח הקנאוי והתקפני מצדיו של הנאשם, שאיים פורץ את הדלת וتبיע לדעת האם המתלוונת מארחת אדם אחר בדירהה, הולם את התנהגותו של הנאשם כפי שנצפתה במהלך הדיון בבית המשפט.

העיד השיב במצבה נינוחה גם לחקירה נגדית מטלמת, שבה נשאל שאלות לא לרבעניות החודרות לפרטיטומו, וגם לאחר ששאלות אלה נפסלו, נרמז ואף הוטח בו על ידי הסגנור והנائب עצמו כי הוא מבצע עבירות מס, תכנון ובניה ועוד. הפניה של ההגנה למוחוזות אלה של החקירה נגדית מוביילה למסקנה, כי גם ההגנה עצמה סקרה כי לא ניתן להטיל דוهى במאימנותו של העיד בגין דבריו בנוגע לאירוע עצמו, ולעדותו ניתן משקל מלא.

15. השכן חיים יוסף קארו הוא עד אובייקטיבי, שהליך באירוע היה מצומצם וככל שבחנויות להרחק את הנאשם מדיירתה של המתלוונת.אמין היה פער מסוים בין דבריו של זה לבין דבריו של יair בנוגע לעומק כניסה של הנאשם אל תוך יחידת הדירות של המתלוונת, ואולם בסופו של יום, שניהם מתארים מצב שבו נאלצו להוציאו, אפילו תוך שימוש בדחיפה, אל מחוץ לדירה, עובדה המלמדת כי הנאשם נכנס לתוכה. פער זה אינו ממשוני גם לאור העובדה שהנائب עצמו תיאר בהודעתו במשטרת כי נכנס אל תוך הדירה ואף עלה במדרגות.

16. אל מול אלה עמדה עדותו של הנאשם, אשר לאורך הדיון כלו התקשה למשול ברכחו. הנאשם סinen העורות עוצקניות לכיוון העדים ואף פנה בطن ובהבעת פנים מאימיים לתובעת ואמר: "**את רוצה לדחוף לי מילים לפה סתם?**" (עמ' 57 שורה 15). הנאשם המשיך בדרך זו גם לאחר שבית המשפט העיר לו שוב ושוב והתרה בו לבליעשה כן. התנהלותו התקפנית כלפי המתלוונת ובכלל באה לבייטו גם באולם בית המשפט, והגיעה לשיאה בעדותה של המתלוונת. במהלך העדות הנائب לא הצליח לשולט בעצמו, התפרץ, קרא לעברה קריאות גנאי ואיפלו קילל אותה, והמשיך בכך גם כשהוא יצא מן האולם ועד מסדרון. הוא יצא מהאולם מספר פעמים, אך בשל כך שראייתי חשיבות בנסיבות החקירה של המתלוונת, ניתנו לו מספר הזדמנויות לחזור לאולם. עם זאת, חרב האזהרות המשיך הנאשם לנוהג באותה הדרך, והתנהלותו זו מחזקת את הדברים שאמרה המתלוונת בגין ממצבים של אובדן שליטה מצדיה. יש לומר כי מחשש לפגיעה במתלוונת עצמה היא לוותה על ידי משמר בתי המשפט אל מחוץ לאולם בסיום עדותה.

ואולם לא רק התנהגותו של הנאשם באולם בית המשפט מקשה לתת אמון בגרסתו, אלא גם בחינת תוכנה של העדות

כשלעצמה ואל מול הודיעתו במשטרה מעלה ספקות רבים.

העדות בבית המשפט הייתה סוערת ומפוזרת, והוא עבר מנושא לנושא, והgresאות שמסר בהודיעתו במשטרה ובבית המשפט סותרות זו את זו בפרטם מהותיים. כך למשל בעדות במשפט אמר שלאחר שנפתחה הדלת הוא לא עלה במדרגות אל פנים הדירה (עמ' 56 שורה 7; שם שורות 15-16), בעוד שב הודעהו במשטרה תיאר כי עלה אל תור הדירה (ת/4 שורה 22; שם בשורות 38-39); בהודיעתו במשטרה טען כי באירוע נושא האישום השלישי אירע ביניהם ייכוח שהתנהל בצורה רגועה ובאותו מקרה המתלוננת כלל לא נגעה בו וגם הוא לא סתם את פיה בידו (ת/4 שורות 86-97) בעוד שבعدותו במשפט טען כי באותו מקרה המתלוננת תקפה אותו בסטריות ובעיטות ואפילו זרקה עליו רמקול ועל כן הוא סתום את פיה בידו (עמ' 54 שורות 11-15); הנאשם התקשה להסביר בבית המשפט מדוע כבש את גרסתו של פיה המתלוננת היא שכתחה אותו באירוע נושא האישום השלישי, וטעنته כי לא רצתה להזיק למתלוננת (עמ' 54 שורה 33; שם 59 שורות 26-27) היא טענה שלא ניתן לקבלה, שכן בהודיעתו במשטרה הוא דווקא סיפר על אירועים אחרים שבהם היא נגעה כלפי/alimot (ת/4 שורות 74-75).

גם בבית המשפט טען הנאשם דבר והיפכו כשאמר תחילת כי לא ראה שהמתלוננת קיבלה מכח (עמ' 56 שורה 1) ובהמשך אמר שראה שהוא קיבלה מכח אך לא ראה את הדימום (עמ' 56 שורה 21).

טעنته של הנאשם בבית המשפט כי לא שם לב שהמתלוננת קיבלה מכח מהדלת שנפתחה (עמ' 56 שורה 1) היא נטולת היגיון ביחס לטענות של דימום מהמצח שניכר מיד לעין, ובשים לב לטيبة של החבלה, שיש בו כדי ללמד על עצמת המכחה.

בסוף יום, הנאשם לא הכחיש כי היו אירועים שבהם סתום למATALONNT את הפה (עמ' 52 שורות 3-2) ואף אישר את קרונות האירוע נושא האישום השלישי, ונימק את הצורך במעשי. ואולם מובן כי הנימוק שהביא- הרצון שלא ישמעו את צעקותו של המתלוננת, אינו מהו הגנה או צידוק.

17. בחינת הראיות מובילת למסקנה כי לא ניתן ליתן אמון בגרסת הנאשם, שלפיה הוא פתח את דלת הדירה בעדינות כסביר שהמתלוננת פתחה אותה כדי לשוחח עמו. מתוך גרסתו של הנאשם עצמו ניתן ללמוד כי הגעתו לדירתה של המתלוננת באירוע נושא האישום השלישי לא הייתה רצiosa על ידה. הנאשם נשאל האם המתלוננת הסכימה שייעש לבייתה והשיב: **"היא לא ענתה ליטלפון ובאתה לדפק בדלת כי אמרה לי בשעה 22:20 יצאת לעבודה ואני סך הכל רציתי לדבר איתך..."** (ת/4 שורות 35-37).

על יסוד אלה יש לקבוע ביחס לAssertion, כי הנאשם הגיע לדירתה של המתלוננת ללא הסכמתה ואף בניגוד לרצונה, והוא סירבה לפתחו לו את הדלת. הנאשם דפק על הדלת שוב ושוב ואמר דברים שעיקרם הבעת חשד בכר שהמתלוננת מארחת אדם אחר בדירתה. הנאשם מאן להשלים עם סירובה של המתלוננת לפתחו לו את הדלת, וכשהתבקש על ידי יairo, דודה של המתלוננת לעזוב את המקום, סברה המתלוננת בטעות שיאיר הגיע אל מחוץ לדירתה כדי לסייע לה. על כן פתחה חרך צר בדלת, והנאים שהבחין בכך ניצל את החרך, הדף בחזקה את הדלת אשר פגעה בראשה של המתלוננת שעמדה מאחוריה, ונכנס אל תוך הדירה במתירה למצוא את אותו אדם שהמתלוננת אירחה, על פי סברתו. כתוצאה מהמכחה שקיבלה המתלוננת מהדלת, נגרמו לה חתך במצח שדים בזמן זמן האירוע והמטומה תחת עורית. עצמותה של החבלה יש בה כדי ללמד על עצמותה הרבה של הדלת הגדעת על ידי הנאשם. גם שניתן להניח כי מטרתו של הנאשם לא הייתה לגרום למATALONNT חבלה, העובדה כי הנאשם הדף את הדלת בצורה כה אלימה כאשר ידע

כי המתלוננת, שפתחה את המangelo שניתנות ספורות קודם לכך, עומדת מ אחורייה, מבססת את מודיעותו לאפשרות כי הדלת שעשויה מזכוכית ולה מסגרת מתכת, תפגע במתלוננת ותפצע אותה.

עוד יש לזכור, ביחס לאישום השני, כי באותו אירוע, כשהנאשם והמתלוננת היו מחוץ לביתם של חברי, התפתח ביניהם ויכוח שבמהלכו המתלוננת צעקה והנאשם סטר לה על פניה כדי להפסיק את צעוקותיה.

ביחס לאישום השלישי אני קובעת כי בעת שהשנים שהיו בחופשה ב Zimmerman, אירע ביניהם ויכוח שבמהלכו המתלוננת צעקה, ועל מנת שלא תישמענה צעוקותיה הנאשם דחף אותה לכיוון הקייר וסתם את פיה בידו.

18. ההגנה טענה לקיום של מחדלי חקירה שונים, ואולם לא מצאתו כי היו כאלה בחקירה האירוע.

אכן, לא נערך עימות בין הנאשם למתלוננת בתחנת המשטרה. לנוכח התנהגוותו של הנאשם באולם בית המשפט, טובعشתה המשטרה שלא ערכה עימות ביניהם, מכל מקום, חקירתה הנגדית של המתלוננת בבית המשפט על ידי אביו של הנאשם הייתה דומה לפעולות חקירה שכזו, כאמור, המתלוננת עמדה בה בצורה מרשימה.

עוד נטען כי העובדה שלא נחקרו ולא הוזמנו לעדות הוריה של המתלוננת וחברותיה אף היא מחדל חקירה ואולם, אין בכך שום מחדל, שכן אנשים אלה כלל לא נכחו במקום בשעת התרחשותו של אירוע מהאירועים נשא כתוב האישום, ועל כן כל שיכולים היו לומר על האירועים הוא בגדיר עדות מפי השמורה.

הଉירות

19. הדיפה חזקה של דלת הדירה לעבר המתלוננת, כאשר זו עמדה מ אחורי הדלת, מהויה תקיפה.

ההגנה חזקה שוב ושוב על הטענה, כי הנאשם לא התקoon לפגוע במתלוננת. דא עקא, שהଉירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין אינה דורשת יחס חפצי כלפי התוצאה, אלא רק מודיעות לאפשרות גרימתה. משעה שנקבע שהנאשם היה מודע לאפשרות כי הדלת הנהדפת בחזקה תפגע במתלוננת שעמדה מ אחורייה ותפצע אותה, די בכך כדי לבסס את יסודות העוירה.

20. החתק וההמתומה שנגרכו למתלוננת כתוצאה מגיעת הדלת בראשה, כפי שמתוארים בת/9 הם חבלה של ממש כמשמעותה בסעיף 380 לחוק. בעניין זה יש לומר, כי אף ללא התעוודה הרפואית ניתן היה למסקנה דומה על בסיס תיאור הפגיעה המדמים על מצחה של המתלוננת כפי שתיארו אותו המתלוננת עצמה, יair, השכן יוסוף קארו.

21. הנחתת סטיירה על לחייה של המתלוננת, כמו גם דחיפתה והנחתת יד על פיה כדי להשתיקה מקיימים כולם את יסודות עבירות התקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

22. הנאשם הואשם בביצוע עבירות האלימות הנזכרות לעיל בנסיבות מחמירות. כלפי מי שהיתה בת זוגו.

ההגנה כפירה בסיכוןיה כי מערכת היחסים שניהלו הנאשם והמתלוננת היפה אותם ל"בני זוג". עם זאת, טענה זו, שנשמעה לראשונה בסיכומים, לא הוטחה במלונגה ולא התאפשר לה להתייחס אליה, נסתרת בראש ובראשו מתוך תשובתו של הנאשם לאישום, אז הוא טוען: "**מזה שלוש שנים, מאז תחילת השכירות וכמעט מדי يوم ביום,** הנאשם היה מגיע למגוריו המתלוננת והיה שווה במקום ימים שלמים ואפיו ישן עם המתלוננתليلות שלמים **ואף לתקופה של שבוע שלם רצוף**" (עמ' 5 שורות 10-12). בהמשך נאמר "**לשאלת בית המשפט היא גרה שם בלבד והוא היה מגיע אליה לחבר שלה. בני זוג הם לא גרו יחד.**" (שם בשורות 13-14. ההדגשה אינה במקור).

הנאשם עצמו תיאר בעדותו כי הקשר בין המתלוננת נמשך ארבע וחצי שנים (עמ' 51 שורה 21), וכמשיח על פי תומו כינה את הקשר ביניהם "**זוגיות**" (עמ' 52 שורה 1). גם הטענה שמופיעה בסיכומים כי לא היו ביניהם יחסי אישות, נסתרת מ תוך עדותו של הנאשם עצמו (עמ' 58 שורה 26).

בסוף יום אין חולק כי הקשר בין הנאשם למתלוננת היה קשור בלבד ממשך מזמן של שלוש עד ארבע שנים, הוא כלל שהות אינטנסיבית של הנאשם בביתה של המתלוננת, יצאה לחופשות משותפות וקיים יחסי אישות, וחבריהם וקרובייהם התייחסו אליהם כאלו זוג. פסיקת בית המשפט העליון כבר הכירה בכך כי לא נדרשים מוגרים קבועים תחת קורת גג אחת, ניהול של משק בית משותף או רכוש משותף על מנת לבסס מעמד של "בן משפחה" (ראו ע"פ 989/19 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנו 19.12.19) בפסקה 42), ובנסיבות המקרה דן, שבהן מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת ומופיעינה הם שהובילו לביצוע מעשי האלימות, מתקיימים גם הרוציונלים שבשלם נקבעה הנסיבה המחייבת שבסעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין. לפיכך אני קובעת כי נסיבה מחמירה זו מתקיימת במקרה דן.

23. לנוכח האמור לעיל, אני מרשעה את הנאשם בעבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין ובשתי עבירות תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

אדגש כי בניגוד לנטען שוב ושוב על ידי ההגנה בסיכוןיה, אין מדובר בהרשעה על פי עדות יחידה של המתלוננת, שכן בעדות זו תומכים עדותו של יair, שנכח במקום ושמע את האופן שבו התרחש האירוע, אף אם לא ראה את פתיחת הדלת בעיניו, עדותו של יוסף חיימוביץ שתיאר את התנהלות הנאשם מיד לאחר האירוע, המסמן הרופאי המתעד את פצעיתה של המתלוננת, יותר מכל - התנהלותו של הנאשם באולם בית המשפט, שהיא בה כדי לתת ממד עמוק של מהימנות לדברים שאמרה המתלוננת.

24. בשוליו סיכוןיה בקשה המאשימה להרשיע את הנאשם גם בעבירה של הסגת גבול לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, אשר על פי הנטען יסודותיה הוכחו במהלך שמיית הראיות.

לא מצאתי לקבל את עתירתה זו של המאשימה. מבלתי הצורך לשאלת התקיימותם של יסודות העבירה, עבירה זו נמחקה מכוח האישום לאחר שהתקבלה טענה מקדמית של ההגנה. בנסיבות אלה רשאי הנאשם להניח כי אינו צריך להתגונן מפניה, וממילא לא ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן.